

ningas naerdes ütles: „Wist sa armastad sedda mees?“

Palla käis mo ihhust läbbi, jalla warmust sadik, agga siiski olli mul julgus, et ma ütlesin: „Jah armolinne funningas, temma peästis mind kahhe aasta eest hirmsa hundi käest.“

„Mis temp se on!“ ütles funningas, sinna olled jo surest moisnikko soust, ja woiksid keigewähhemalt leitlandi sada“? — Siis astus funninga proua funninga ette, paitas ja sillitas tedda — sest sel päwal olli ta wägga hea tuio sees — ja pallus ülle heldeste, et funningas mind waest tüttarlapsokest ni kaua ei piddand waewama, räkis ka, et minna temmale keik omma süddame peält ollen üllesrâkinud, et ma muud teist meest ei tahte ialgi, kui ma sedda krenadiri soldatit ei piddand sama. Mõtle ka, mo armas funningas, ütles abbikasa weel, mõtle, kui armoga ta meie weikest Minit haigusse aial tulgutas ja ta eest hoolt kandis. —

„Noh, küllab saab nähha, peälif kidad sed-

da meest, ütles funningas — Agga ühte liht firriko õppetajale ta ommeti ei woi minna. — Noh, küllab saab nähha, ma tahhan sedda meest isse prowida. Agga — mis siis saab, kui ta sind ei tahha wotta?“

Selle peäle ei teädnud ma keddagi wastada, muud kui löin silmad mahha. Siis tuli funninga proua mulle appi ja ütles: „Küllab mo armas funningas sedda jubba moistab seada, et keik lähhab.“

„Jah mammike, sedda ütled kül sinna,“ ütles funningas omma abbikasale; „agga — noh, küllab same nähha; egga se mees ommeti hul polle.“ Sedda ütles funningas, ja läks mõttede sees teise tuppa. —

So, nüüd on minno jut rägitud,“ ütles noor naesterahwas, hakkas mehhe kaela ümber, andis tale suud, — nüüd rägi sinna edasi:“

Mees hakkas jälle peäle, ja ütles:

Minna arwasin, et ma üsna unnustusse pähha olin jänud, sest keigel sel päwal ei